

Arrest

nr. 181 177 van 24 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat V. PEHARPRE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse soenniet te zijn van Arabische origine, geboren op 07 december 1989 te Bagdad. Uw vader al (A.R.R.) Hammas en moeder al (A.) Shada (K.H.), stonden u bij uw geboorte af aan uw tante langs vaderszijde, Muna (R.H.), toen bleek dat u volgens de dokter slechts veertig dagen te leven had als gevolg van een hartafwijking. U en uw tante hebben sindsdien geen contact meer met uw ouders. Uw tante was eerst getrouwd met Ali (A.) en kreeg twee dochters, Aya en Hannan. Na zijn overlijden, trouwde ze met de sjiitische Ali (S.M.) die reeds vier zonen had, Mohamed, Haider, Hussein en Ahmed.

U woonde met uw tante, Aya, Hannan en Mushin samen in Orfali wijk, terwijl de zonen van Mushin iets verderop woonden. U bent in 2011 afgestudeerd aan de Hogeschool van Schone Kunsten en werkte daarna als boekhouder in een elektriciteitswinkel en af en toe als reisgids.

Mushin had reeds in 2010 gepolst bij uw tante wanneer u eindelijk een plaats voor uzelf zou zoeken waarop uw tante uitlegde dat u als een zoon voor haar was en bij haar bleef wonen. Sindsdien werd Mushin erg afstandelijk en bekoelde uw band met de man. Toen uw tante stierf in 2012 bleek het huis volgens de eigendomsakte naar u en haar twee dochters te gaan. De zonen van Mushin kwamen steeds vaker over de vloer maar vermits u zelf weinig thuis was omwille van uw job als reisgids, had u er weinig last van. Echter, doorheen de jaren na de dood van Muna probeerden Mushin en zijn zonen uw aandeel van het huis met mooie woorden van u over te nemen. Dit stond u niet toe waarop zij vanaf juli 2015 agressiever werden in het opeisen van uw aandeel gezien hun plannen het huis te verkopen. Vanaf 15 juli 2015 laaiden de discussies thuis hoog op tijdens de avondmalen en vanaf 20 juli 2015 begonnen de zonen u daarenboven te bedreigen, waardoor u vaak bij vrienden of collega's verbleef. Op 24 of 25 juli 2015 ging u naar de politie met de eigendomsakte in de hoop bescherming te krijgen. Echter, op het politiekantoor van al Orfali werd u opgebeld door uw zus Hannan die u waarschuwde dat Mushin en zijn zonen op weg waren naar het politiekantoor om u te vermoorden. U bent uit het politiekantoor weggevlucht vooraleer u aangifte kon doen en sloot uw telefoon af. Op 27 juli 2015 zette u uit nieuwsgierigheid uw telefoon opnieuw aan maar u kreeg die namiddag een dreigtelefoon van Mohammed. Hij dreigde u te vermoorden als hij u zou tegenkomen omdat u naar de politie was geweest en noemde u onder meer een vuile soenniet en vondeling. Hij liet u daarenboven verstaan dat zij tot de sjjiitische militie Asaeb Ahl al Haq (AAH) behoren en bijgevolg veel macht hebben, iets wat u daarvoor niet wist. U beëindigde het gesprek en belde de eigenaar van het elektronicabedrijf om te melden wat er gebeurd was. Hij wist u te vertellen dat er diezelfde dag mensen bij hem langs geweest waren die naar u vroegen, namelijk AAH, de echtgenoot van uw tante en zijn zonen. U belde daarop naar de bazin van het toerismedbedrijf te 14-Ramadanstraat in al Mansour in de hoop daar te kunnen verblijven en verwijderde uw simkaart. Uw bazin bracht de sleutel van een slaapkamertje in het bedrijf en zorgde voor een ticket om Irak te ontvluchten.

U verbleef in het toerismebureau tot 13 augustus 2015 en ontvluchtte toen Irak. U vloog van Bagdad naar Erbil en reisde daarna met de bus naar Turkije op legale manier. Via Griekenland en de Balkanroute belandde u uiteindelijk op 28 augustus 2015 in België. U diende op 01 september 2015 uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u uw identiteitskaart (d.d. 25/06/2006) en uw nationaliteitsbewijs (d.d. 27/06/2006) voor. U legde ook kopieën neer van de identiteitskaart van uw tante (d.d. 03 of 07/04/2007), de eigendomsakte en acht foto's van uw stiefbroers, uw werk als reisgids, uw tante en uw ziekenhuisopname als gevolg van de dood van uw tante.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van onderstaande redenen.

Eerstens kon u niet aannemelijk maken dat de 2e echtgenoot van uw tante, Ali (S.M.), en zijn vier zonen, Mohamed, Haider, Hussein en Ahmed, werkelijk lid zijn van Asaeb Ahl al Haq (AAH).

U maakte ten eerste tijdens uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) helemaal geen melding van het feit dat deze, via uw tante, aan u verwante personen lid zouden zijn van de sjjiitische militie AAH. Ook bij het begin van het gehoor op het CGVS, wanneer u werd gevraagd of u alle belangrijke zaken verteld had op DVZ, liet u het na om te vermelden dat Ali (S.M.) en zijn zonen lid waren van AAH. U liet dit element pas vallen toen u concreet werd bevraagd over de eventuele aanwezigheid van de milities in uw wijk (CGVS, p. 9). Dat uw verwanten lid zouden zijn van een van de machtigste milities in Bagdad is evenwel een element dat aan de kern van uw asielaanvraag raakt en is derhalve van essentieel belang bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging in land van herkomst en uw eventuele nood aan internationale bescherming. Het is dan ook zeer merkwaardig dat u dit element niet eerder aangebracht heeft. Ten tweede verklaarde u dat u pas in juli 2015 ontdekte dat Ali en zijn zonen lid zijn van de militie AAH en dat u dit pas te weten kwam op het moment dat Mohammed u bedreigde en u er expliciet op wees dat hij lid was van AAH (CGVS, p. 15). Dat u dit niet zou geweten hebben, is echter uiterst onwaarschijnlijk. Sinds de fatwa van ayatollah al Sistani in juni 2014 waarin hij de sjjiitische bevolking opriep zich bij de milities aan te sluiten en de wapens op te nemen tegen Daesh, zijn deze sjjiitische milities weer alomtegenwoordig in Bagdad. Zij trokken op korte tijd heel wat macht naar zich toe.

Bovendien is Sadr City, de wijk waar u woonde, één van wijken binnen Bagdad waar de sjjiitische milities het sterkst staan en zelfs openlijk opereren (zie informatie in administratief dossier). Deze algemene info wordt ook door uw getuigenis ondersteund. Zo vertelde u dat de militie overal is, dat ze de wijk als de

hunne beschouwen en dat hun vlaggen en auto's overal te zien zijn, zeker de laatste maanden vanaf wanneer zij gingen vechten (CGVS, p. 9). Het is daarom weinig plausibel dat Ali en zijn zonen niet te koop zouden hebben gelopen met het feit dat zij zich aansloten bij AAH en u dit bijgevolg niet zou hebben geweten en / of hier niets van zou hebben gemerkt. Er kan daarentegen verondersteld worden dat zij zouden uitpakken met hun macht, hun wapens, hun uniformen en hun wagens, hetgeen u onmogelijk ontgaan zou zijn. Uw uitleg hiervoor, dat u weinig thuis was omwille van uw job als reisgids (CGVS, p. 6), kan deze bedenking niet uitklaren gezien u stelde niet meer te gidsen sinds de opkomst van Daesh (CGVS, p. 11) en u sindsdien dus wel degelijk meer in Bagdad was. Bovendien kwamen de zonen van Ali sinds de dood van uw tante steeds meer bij u thuis langs (CGVS, p. 6), hetgeen het nog vreemder maakt dat u niets zou hebben geweten over hun militie-achtergrond. U kunt ten derde geen duidelijkheid verschaffen over de carrière van Ali en zijn zonen bij AAH. Zo weet u niet wanneer zij lid werden, of zij een bepaalde functie bekleden bij de militie noch waarom zij lid werden. Gevraagd naar hun functie zei u enkel dat AAH gespecialiseerd is in 'moord op soennieten' (CGVS, p. 9). Op de vraag waarom zij lid werden, antwoordde u slechts dat zij sjiiet zijn. U erop gewezen dat dit toch niet automatisch wil zeggen dat iemand zich bij de milities aansluit, repliceerde u dat u niet wist hoe gevaarlijk zij waren (CGVS, p. 9 – 10). Vermits u een vrees inroept voor Ali en diens zonen die lid zouden zijn van AAH, kan nochtans redelijkerwijs van u verwacht worden dat u duidelijkheid zou kunnen verschaffen over hun specifieke lidmaatschap, minstens een poging zou hebben ondernomen u hierover terdege te informeren éénmaal u dit zou hebben vernomen. Dit is in casu echter niet het geval. Ten vierde is het hoe dan ook erg eigenaardig dat Ali en zijn zonen zo lang geduld zouden hebben (gehad) indien u werkelijk een probleem voor hen vormde en zij tot AAH zouden behoren. Gezien de machtspositie van AAH en hun gekende ongecontroleerde en niet gesanctioneerde gewelddadigheid jegens soennieten, kan nochtans verwacht worden dat zij eerder concrete stappen zouden hebben gezet om u te dwingen zich naar hun eisen te schikken. Indien zij, zoals in casu, een bepaald huis op het oog zouden hebben kan verondersteld worden dat zij dit zonder veel problemen zouden hebben kunnen opeisen, minstens u eerder als leden van AAH onder druk zouden hebben gezet. Ali en zijn zonen hebben u echter jarenlang met mooie woorden benaderd in de hoop dat u uw aandeel aan hen zou overdragen (CGVS, p. 15). Pas drie jaar na de dood van uw tante, wanneer mooie woorden niet bleken te werken en zij de woning planden te verkopen, zijn zij u onder druk beginnen zetten (CGVS, p. 16). Echter, slechts twee dagen nadat u naar de politie bent geweest, zou Mohammed u verteld hebben tot AAH te horen (CGVS, p. 15). Waarom zij al die moeite zouden doen u, een soenniet waarmee zij geen enkele band hadden, met mooie woorden te overtuigen en vele discussies met u te voeren zonder hun macht als militielid op tafel te gooien, is geenszins duidelijk. Bovendien bent u zelf niet eenduidig hierover. U gevraagd naar de regeling van de erfenis van uw tante, was u van mening dat Ali alles kan krijgen wat hij wil omdat hij bij AAH is (CGVS, p. 16) en dat zij het land in hun handen hebben (CGVS, p. 23). Echter, geïnformeerd waarom zij u nog zouden zoeken omwille van het huis, verklaarde u daarentegen dat Ali en zijn zonen, in uw overtuiging, het huis niet kunnen verkopen zonder uw akkoord (CGVS, p. 23). Deze opvatting staat uiteraard haaks op uw eerdere verklaring dat Ali, alsook zijn zonen, alles kunnen krijgen wat ze willen omwille van hun lidmaatschap bij AAH. U geconfronteerd met het feit dat AAH heel machtig is en iemand van het kadaster zou kunnen omkopen, kon u dit niet ontkennen (CGVS, p. 23). De vraag waarom AAH-leden de moeite zouden doen om het huis op officiële wijze te bemachtigen en daarbij hun autoriteit als militielid niet in de strijd zouden gooien, blijft derhalve onbeantwoord.

Gezien het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins weten te overtuigen dat Ali en zijn zonen effectief lid zijn van AAH.

De door u voorgelegde foto's, waarmee u meent een link tussen Ali, zijn zonen en de sjiiitische militie AAH te kunnen aantonen, kunnen ook geen ander licht op werpen op voorgaande appreciatie. Zo kan uit deze foto's op geen enkele manier worden afgeleid wie op de foto's staat afgebeeld, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden genomen. Dat het aldus effectief om Ali en zijn zonen gaat blijkt niet uit deze foto's. Dit terzijde, deze foto's kunnen evenmin worden weerhouden als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs ter staving van het feit dat deze personen effectief lid zijn van AAH en u problemen met hen kent. U kent ook niets over de omstandigheden waarin deze foto's gemaakt werden, noch waar deze foto's vandaan kwamen (CGVS, p. 14). U legde uit dat uw vriend Samir (S.) u deze foto's bezorgd heeft naar aanleiding van uw interview op het CGVS. Hoe uw vriend op zijn beurt aan deze foto's komt, kon u niet zeggen (CGVS, p. 14). Dit is niet aannemelijk. Er kan immers worden verondersteld dat u duidelijkheid kan verschaffen over de herkomst van de stukken die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegt. De andere foto's die u neerlegde beelden enkel een aantal personen af, niets meer en niets minder.

Naar u beweert gaat het hier opnieuw om Ali en zijn zonen af. Enige link met AAH en /of uw problemen met deze personen blijkt weerom niet uit deze foto's. De door u voorgelegde foto's kunnen aldus niet

worden weerhouden als een tastbaar begin van bewijs van uw asielrelaas. . Voorgaande doet reeds de nodige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Dient voorts te worden opgemerkt dat heel wat elementen in uw asielrelaas onlogisch dan wel vaag blijven, hetgeen de geloofwaardigheid van uw relaas verder doet tanen.

Zo is het ondermeer uiterst bevreemdend dat u van 20 tot 27 juli 2015 voornamelijk bij vrienden en collega's zou verbleven hebben (CGVS, p. 8), maar tegelijkertijd tot 25 juli naar huis bleef gaan om gezamenlijk met uw familie te eten, met het risico uw persoon verder bloot te stellen aan vernederingen en bedreigingen (CGVS, p. 18). Dat u enerzijds verklaarde bedreigd te worden vanaf juli 2015 maar anderzijds tot uw politieaangifte naar huis bleef gaan om samen met uw familie te eten, is aldus zeer bedenkelijk en trekt uw werkelijke nood aan internationale bescherming ernstig in twijfel. Nog bedenkelijker echter is het feit dat uw verwanten, lid van AAH, u enerzijds zouden bedreigen, en u anderzijds nog aan hun eettafel zouden toelaten. Er kan verondersteld worden dat zij u slechter zouden behandelen indien u werkelijk een doorn in hun oog zou zijn.

Daarenboven bent u vaak niet eenduidig in de chronologie van uw verhaal, zo ook over de aanleiding waarom en het moment waarop u naar de politie besloot te stappen. Toen u het over uw laatste dagen op het werk had, vertelde u dat u op uw laatste werkdag naar uw werkgever belde en via hem vernam dat AAH, i.c. Ali en zijn zonen, naar u waren komen zoeken op het werk. U zou vervolgens naar de politie gestapt zijn en aangifte gedaan hebben (CGVS, p. 11). Daartegenover staat de verklaring die u later aflegde, namelijk dat u na enkele discussies met Ali en zijn zonen tijdens het avondeten besliste naar de politie te stappen. Ali en zijn zonen zouden u vervolgens een aantal dagen later komen zoeken zijn op uw werk (CGVS, p. 17). Voorgaande doet bijkomend de nodige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas. De vaagheden over uw politiebezoek houden hier echter niet op. Zo verklaarde u dienaangaande aanvankelijk dat u tijdens één van de ruzies met Ali en zijn zonen het volgende zei: 'als jullie mij dwingen, dan ga ik klacht indienen. Er is zoiets dat burgerlijk recht noemt' (CGVS, p. 17). U er later op gewezen dat het misschien niet zo verstandig was te zeggen dat u klacht zou gaan indienen, lichtte u toe dat u niet had gezegd naar de politie te zullen gaan maar dat u erop gewezen had dat u uw rechten via gerechtelijke kanalen zou verkrijgen (CGVS, p. 18). Op het moment dat u uw verhaal aan het doen was bij de politie belde uw zus Hannan u met de boodschap dat Ali en zijn zonen onderweg waren naar het politiekantoor om u te doden. U gevraagd hoe zij wisten dat u op dat moment bij de politie zat, zei u echter opnieuw dat u tijdens de discussie had gezegd: 'indien jullie mij blijven bedreigen, dan stap ik naar de politie' (CGVS, p. 20). Los van het feit dat u uw verklaringen telkens aanpast, kan uw laatste versie nog steeds niet verklaren hoe het geweten was dat u zich op dat specifieke moment in het politiekantoor bevond. U hier nogmaals naar gevraagd, merkte u ditmaal op dat u stilletes aan Hannan had gezegd dat u naar de politie zou gaan maar dat Ahmed aanwezig was en u dit misschien had horen zeggen (CGVS, p. 20). Dat u zo onvoorzichtig zou zijn om uw zus Hannan in te lichten wetende dat Ahmed in de buurt was, mag al ten zeerste verbazen. Rekening houdende met uw bewering dat u Hannan stil inlichtte van uw voornemen, moet er immers worden van uitgegaan dat Ahmed zich in de directe nabijheid bevond indien hij effectief zou hebben kunnen horen wat u precies zei. Voorts kan de vraag worden gesteld waarom Ahmed, indien hij u inderdaad zou hebben horen zeggen dat u naar de politie zou gaan, u niet direct zou hebben tegengehouden in plaats van u te laten vertrekken om u vervolgens naar het politiekantoor achterna te komen. Kan hier bovendien nog worden opgemerkt dat het ook zeer merkwaardig is dat Hannan de kans zag u te verwittigen dat Ali en zijn zonen onderweg waren naar het politiekantoor om u te doden. Gezien u een goede band had met Hannan kan immers worden verondersteld dat Ali en zijn zonen rekening zouden hebben gehouden met de mogelijkheid dat zij u zou verwittigen éénmaal zij zich met zijn allen naar u onderweg begaven. Er kan verondersteld worden Ali, dan wel minstens één van zijn zonen, bij Hannan zou gebleven zijn om haar in de gaten te houden en te vermijden dat zij u zou verwittigen. Tot slot is het geenszins duidelijk hoe Ali en zijn zonen zouden geweten hebben waar zij u moesten komen zoeken. Immers, volgens uw laatste verklaringen had u Hannan gewoon gezegd dat u naar de politie ging, zonder te specificeren naar welk politiekantoor u zou gaan. Het geheel van voorgaande bevindingen zet eens te meer de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling.

Ook uw verdere persoonlijke gedrag doet afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Volgens de laatste versie van uw verklaringen werd u aldus door Hannan opgebeld in het politiekantoor waarna u wegluchtte. Het is dan toch zeer opmerkelijk dat u, in de wetenschap dat Ali en zijn zonen u waren gevolgd om u te doden, hierna nog 2 à 3 dagen bleef werken, dit tot 27 juli. Nochtans verklaarde u dat Ali en zijn zonen het adres kenden van uw werk (CGVS p. 10) . Toen u op 27 juli uw telefoon even aanzette werd u door Mohammed opgebeld en bedreigd. Vervolgens kwamen zij u zoeken op uw werk op een moment dat u toevallig niet aanwezig was (CGVS p. 19). Enerzijds is het niet aannemelijk dat u nog gewoon naar het werk zou zijn blijven gaan gedurende 2 à 3 dagen na uw bezoek aan de politie en de waarschuwing die u kreeg van Hannan en hierbij het risico zou nemen Ali en / of zijn zoons tegen het lijf te lopen. Evenmin is het aannemelijk dat u reeds op 25 juli uw telefoon afzette en op die manier elke

communicatie met uw zus en / of andere personen die u eventueel konden inlichten over de plannen van Ali en zijn zonen, waar ze zich bevonden, naar waar ze zich begaven, ... onmogelijk maakte maar toch bleef werken. Anderzijds is het ook zeer opmerkelijk dat Ali en zijn zonen zich op 25 juli naar het politiekantoor begaven om u te doden, doch zich vervolgens gedurende twee dagen rustig hielden en u vervolgens pas op 27 juli kwamen zoeken op uw werk.

Tot slot blijkt uw helemaal geen interesse te tonen in het verdere verloop van uw zaak in Irak.

Zo antwoordde u op de vraag wat er nu van het huis geworden was, als volgt: 'ik weet het niet, ik weet niets. Het maakt niet uit voor mij, ik ben hier.' (CGVS, p. 20). U erop gewezen dat het alsnog belangrijk is voor de beoordeling van uw actuele vrees te weten wat er gaande is in Irak in verband met uw persoonlijke situatie, herhaalde u dat u geen contacten had en dat u geen contacten kon hebben met diegene die u bedreigden. Aangezien de eigendomsproblemen over het huis de directe aanleiding vormde voor uw vlucht uit Irak, kan er nochtans van worden uitgegaan dat u zich interesseert in de verdere evolutie van uw situatie en is het derhalve erg merkwaardig dat u sinds uw vlucht geen enkele inspanning heeft geleverd om zich hiernaar te informeren. Uw verklaring hiervoor dat u geen contact wilt opnemen met uw zussen omdat u schrik heeft dat uw stiefvader te weten zal komen waar u bent, is een onvoldoende sterk argument (CGVS, p. 8). Gezien u verklaarde een heel hechte band te hebben met uw zussen (CGVS, p. 6), en gezien het feit dat zij u wilden waarschuwen dat uw stiefbroers naar u op zoek waren (CGVS, p. 18), kan verondersteld worden dat zij u ook informatie zouden kunnen verschaffen over de stand van zaken in Irak. Niet alleen mag echter redelijkerwijs verwacht worden dat u de stand van zaken zou willen kennen omtrent het huis in kwestie, ook is dergelijke informatie uiteraard van essentieel belang om uw eigen risico op vervolging correct in te schatten. Uw nalatigheid u verder te informeren en uw klaarblijkelijke desinteresse doen in grote mate twijfelen aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat u de Commissaris-generaal niet heeft weten te overtuigen van de waarachtigheid noch de ernst van uw asielerelaas en dat u bijgevolg niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Zo staven uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs enkel uw identiteit en herkomst, hetgeen niet wordt betwist door het CGVS. De identiteitskaart van uw tante, en de foto's van uw tante, uw werk als reisgids en van uw ziekenhuisopname hebben enkel betrekking op uw dagdagelijkse leven maar hebben geen enkele betrekking op de problemen die u heeft gekend in Irak. U legde voorts nog een kopie voor van de eigendomsakte van de woning ter staving van uw verklaring als (één van de) erfgenamen te zijn aangeduid door uw tante. U verklaarde dat de namen van de erfgenamen in dit document vermeld staan, alsook het adres en de oppervlakte van de betreffende woning. U gevraagd naar de datum waarop dit document werd opgesteld, moet u immers zelf toegeven dit niet te weten omdat het document onleesbaar is (CGVS p. 14). Waarom u niet de moeite doet om (minstens) een betere kopie van dit document voor te leggen om zo alvast een tastbaar overtuigend begin van bewijs voor te leggen van een essentieel element binnen uw relaas, i.c. het feit dat u door uw tante als erfgenaam werd aangesteld, is niet duidelijk. U verklaarde dat dit document bij uw zus ligt maar u heeft geen contact meer met hen. U wil uw verblijfplaats niet kenbaar maken omdat uw zusjes in hetzelfde huis wonen als Ali en zijn zonen (CGVS p. 8 en 17). Nochtans verklaarde u op de DVZ uitdrukkelijk dat uw zusjes gehuwd zijn en bij hun echtgenoten wonen (vragenlijst CGVS vraag 5). Het mag duidelijk zijn dat de voorgelegd eigendomsakte evenmin ander licht kan werpen op de gedane appreciatie van uw asielerelaas. Dit terzijde, uit de beschikbare informatie blijkt dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden. De overige door u neergelegde documenten werden hierboven reeds besproken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85).

Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses,

veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk.

UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt

evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het

conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in wat zich aandient als een enig middel de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest), artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 4, 17 en 26 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS), "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

2.1.2. In hoofddorde vraagt verzoeker om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen op basis van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een verwijzing naar een aantal van de voormelde bepalingen en beginselen, alsmede naar artikel 57/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij geeft hieromtrent een algemene uiteenzetting.

Verzoeker wijst in dit kader eveneens op artikelen 3, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het EVRM. Hij voert aan:

"(...)

Dat zowel uit de verklaring van de verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-Generaal, als door de neergelegde rapporten en andere documenten in bijlage, blijkt dat de bovenvermelde artikelen van het EVRM geschonden zijn in Irak ten aanzien van verzoeker, en ten aanzien van de bevolking in het algemeen;

Dat het onbetwistbaar is dat Irak geconfronteerd is met uiterst gevaarlijke milities, o.a Islamitische Staat in Irak en de Levant (hierna IS of ISIS);

Dat IS als een terroristische groepering op het internationaal vlak beschouwd wordt;

Dat de terreurakten welke door IS en andere extremistische milities begaan zijn, de meest fundamentele rechten van elk persoon schenden;

Dat één ieder het slachtoffer van hun wreedheid kan worden, en dit zonder enig welbepaalde reden;

(...)"

Verzoeker betwist dat hij bij de DVZ niet zou hebben aangehaald dat de echtgenoot van zijn tante en diens zonen lid waren van AAH. Hij legde de foto's neer bij DVZ en legde dit wel degelijk uit.

Verzoeker heeft tijdens het gehoor uitgelegd dat hij voorafgaand aan de bedreigingen niet wist dat zijn belagers lid waren van AAH. Hij was met hen echt niet verwant dus is het begrijpelijk dat hij niet op de hoogte was van hun activiteiten.

Verzoeker wijst op een fout inzake de vertaling van zijn verklaringen over zijn vader. Hij zei nooit dat zijn vader is overleden. Gezien deze fout, heeft verzoeker twijfels over de vertaling van het gehele gehoor. Ook over de woonplaats van de zonen van Ali, deed zich volgens verzoeker een vertaalfout voor. De vraag die daarna werd gesteld, toont aan dat de vertaling niet duidelijk is.

Waar hem incoherente verklaringen worden verweten over het moment waarop hij naar de politie stapte, legt verzoeker uit dat dit eveneens een fout van de tolk is. Hij heeft nooit gezegd dat hij na het telefoongesprek met zijn werkgever naar de politie stapte. Het CGVS stelde geen controlevraag. Verzoeker stelt dat het CGVS de verplichtingen in artikel 17 PR CGVS niet heeft vervuld.

Omtrent de aan hem verweten incoherentie aangaande hetgeen hij over zijn voornemen om klacht in te dienen zei tegen zijn belagers, verwijt verzoeker het CGVS andermaal dat geen controlevraag gesteld werd. Dit was essentieel. In uiterst ondergeschikte orde zou de bestreden beslissing daardoor vernietigd dienen te worden.

Over de gang van zaken bij en na het inlichten van Hannan, betoogt verzoeker dat de in de bestreden beslissing opgeworpen vragen nooit werden gesteld, dit in weerwil van de samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS. Als alle vragen zouden zijn gesteld, had het CGVS een duidelijke uitleg gehad. Het CGVS onderzocht de zaak niet grondig en moest verzoeker met alle vragen confronteren.

Verzoeker wijst er voorts op dat hij soenniet is. Hij voert aan:

"De clan van verzoeker is gebaseerd in Bagdad, maar ook Diyala (gehoor rapport pagina 3); Diyala is een regio veroverd door Islamitische Staat, en het is ook belangrijk te vermelden dat de soennitische regio's in de handen van de Islamitische Staat zijn gevallen. Dat maakt dat de soennieten (die in sjiiitische regio's wonen of die afkomstig van de regio zijn) als IS-sympathisanten beschouwd worden waardoor zij groetere risico verlopen. Maar nogmaals, het CGVS heeft geen volledig overzicht van de situatie van verzoekster omdat het onderzoek naartoe gebrekkig en onvolledig was. Want tijdens het verhoor werden er geen vragen gesteld over het gevaar dat de soennieten verlopen aangezien ze als IS-sympathisanten beschouwd worden. Dat komt door het feit dat ze hetzelfde strekking als IS hebben, nl soennisme."

Verzoeker geeft vervolgens nog een algemene uiteenzetting inzake de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

2.1.3. Verzoeker voert in ondergeschikte orde aan dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.

Hij wijst op de inhoud van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 EVRM en betoogt:

"Overwegende dat in de bestreden beslissing, het CGVS zelf verklaart dat "de veiligheidssituatie in Bagdad is nog altijd problematisch en ernstig". Dat het duidelijk is dat de partijen die betrokkenen zijn in het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken die van aard zijn om het risico te doen verhogen van het aantal burgerslachtoffers."

Vervolgens wijst hij erop dat Bagdad qua levenskwaliteit als laatste op de ranking van Le Mercer van 2016 staat en dat Irak als voorlaatste op de Global Peace Index van 2015 staat.

Verzoeker gaat verder:

"Overwegende dat de hoofdstad van Irak het grootste doelwit is van IS sinds de zomer van 2014.

Dat Bagdad het hoogste aantal aanvallen die burgers viseren van Irak blijft ervaren. De kidnappings, moorden, artisanale bommen, granaten (« sticky bombs »), kamikazes, autobommen, het schieten, ontdekkingen van anonieme lijken zijn courant te Bagdad. Vele incidenten die burgers raken door geïmproviseerde explosieven, komen dagelijks voor in de Irakese hoofdstad (UNAMI AND OHCHR, Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 1 May-31 October 2015, January 11, 2016)

Dat Bagdad de enige stad is waarvoor het aantal incidenten de hoogte in gaat sinds 2015.

Dat het verwonderlijk is vast te stellen dat CEDOC (COI MAART 2016) 39 aanslagen heeft vastgesteld voor het jaar 2015. Terwijl nog voor de actualisatie van dit rapport, het rapport van oktober 2015 gewag maakt van 31 aanslagen (cijfer geactualiseerd op 3 september 2015)."

Voorts wijst verzoeker op de Franstalige arresten nrs. 165 615 en 165 616 van 12 april 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Verzoeker vervolgt:

"Overwegende dat J. WING voor het jaar 2015 2.631 incidenten aanklaagt.

Dat daar waar de notie van aanslagen niet gedefinieerd wordt door de Cedoca, het opvallende verschil met het aantal incidenten dat door J. Wing gerecenseerd worden voor het jaar 2015 te Bagdad, namelijk 2.631, te noteren valt. Dit verschil is des te meer verontrustend daar waar de Cedoca voor onderzoek van de redactie van de COI refereert naar de blog van J Wing « Musings on Iraq ».

Bovendien moet genoteerd worden dat de Cedoca in de COI Focus Bagdad van 31 maart 2016 gewag maakt van twee rechtstreekse confrontaties tussen IS en de Irakese veiligheidstroepen Volgens Cedoca, vond er in 2015 geen enkele rechtstreekse confrontatie plaats, zodat het aanhalen van twee voorvallen in twee maanden, duidelijk wijst op een vermeerdering van het geweld sinds januari 2016.

Ter herinnering, naast de cijfers voor wat betreft de burgerlijke slachtoffers, moet men oog hebben voor de schendingen van de mensenrechten die op grote schaal plaatsvinden in de Irakese hoofdstad om staat te kunnen maken op een betrouwbare evaluatie van de veiligheidssituatie en om te kunnen besluiten tot de toekenning — of niet- van de subsidiaire bescherming; de stad Bagdad is voortdurend het doelwit van schendingen van de mensenrechten;”

Verzoeker benadrukt voorts dat het CGVS erkent dat er in Bagdad honderden doden en gewonden per maand vallen. Aldus heeft het geweld, dat willekeurig is, gevolgen voor alle burgers.

Verzoeker geeft een overzicht van incidenten in Bagdad, zoals opgesteld door Caritas International. Tevens wijst hij op drie recente aanslagen in Bagdad in mei en juli 2016.

Verzoeker voert vervolgens aan dat hij in staat moet zijn om de door het CGVS gebruikte informatie te verifiëren, hetgeen zeker niet het geval is. Hij verwijst naar een rapport van Caritas International en stelt: *“Indien de volgende middelen worden gebruikt (brieven, fax, telefoon, elektronische briefwisseling) en indien een beslissing gebaseerd wordt op deze elementen, dient het administratief dossier te vermelden waarom de bron gecontacteerd werd en om welke redenen de betrouwbaarheid van de bron aanvaard wordt.*

Dat een persoon die telefonisch gecontacteerd werd; een verslag van de informatie bekomen via de telefoon gedetailleerd moet worden om de verzoeker toe te laten om de betrouwbaarheid van de verkregen informatie na te gaan.

Dat de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van de administratieve handelingen toepasbaar is op de beslissingen van de Commissaris-generaal en zijn adjuncten.

20.

Overwegende dat het CGVS zich moet baseren op geactualiseerde bronnen, die bijgewerkt moeten zijn tot op het moment waarop zij de beslissing neemt.

Dat men niet anders kan dan vaststellen dat het CGVS deze verplichting niet naleeft en dat de informatie waarop zij haar beslissing baseert, nooit echt up to date zijn.”

Verzoeker gaat verder in op het begrip gewapend conflict en wijst erop dat in Bagdad het Iraakse leger, IS en de sjiitische milities strijdende partijen zijn.

2.1.4. In uiterst ondergeschikte vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing omdat het CGVS zijn zaak onvoldoende grondig heeft onderzocht en omdat er, los van de geloofwaardigheid van zijn relaas, duidelijk uit de beschikbare informatie blijkt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel “48/4, §” van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is van mening dat dit element door het CGVS niet werd onderzocht.

2.1.5. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker documenten bij het verzoekschrift die hij omschrijft als volgt: “Facebook” en “Document van erfenis” (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4-5).

2.2. Verweerder legt op 8 december 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Het betreft de “COI Focus “IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 en de “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016.

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet op welke wijze de overigens

louter algemeen geformuleerde artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* zouden (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze artikelen niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. Verzoeker preciseert verder niet hoe artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven behelst, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. Verzoeker geeft evenmin aan op welke wijze hij het “*algemeen beginsel van voorzichtigheid*” geschonden acht. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig opgeworpen.

2.3.4. Verzoeker duidt evenmin concreet hoe artikel 4 van het PR CGVS *in casu* zou zijn geschonden. Hij beperkt zich tot het louter verwijzen naar de inhoud van deze bepaling. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.5. Verder beargumenteert verzoeker niet *in concreto* hoe artikelen 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het EVRM door de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden. Hij beperkt zich immers tot een loutere verwijzing naar hun inhoud (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.5) en tot het op louter algemene wijze poneren dat uit de stukken van het dossier en de situatie in Irak zou blijken dat deze artikelen geschonden zijn. Derhalve wordt ook de schending van deze artikelen geenszins dienstig aangevoerd.

2.3.6. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn betoog omtrent de aangevoerde schending van artikel 26 PR CGVS (zoals van toepassing op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing).

Dient immers te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in dit artikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: “(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*” (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel “(...) *enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen*” (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301; RvS 2 juni 2016, nr. 11.982 (c)). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde “COI Focus” – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het CGVS verplichtte om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de e-mailconversaties waarop de “COI Focus” gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in de specifieke, voornoemde stukken.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet worden gespecificeerd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak ‘*Sufi and Elmi v. the United Kingdom*’ (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

"233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it." (vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.")

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde "COI Focus" informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die in het kader van onderhavige beroepsprocedure wordt aangebracht door verweerder en door verzoeker zelf. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

De informatie vervat in de bekritiseerde "COI Focus" werd op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

2.3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.8. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen voorts inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. In het onderhavige arrest wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder

die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikelen 2 en 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.9. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.10. Verzoeker tracht in het onderhavige verzoekschrift te laten uitschijnen dat zich tijdens het gehoor bij het CGVS dermate ernstige vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan dat het gehele gehoorverslag onbetrouwbaar is. Hij leidt dit af uit een fout of onduidelijkheid in de vertaling van zijn verklaringen over zijn vader, over de woonplaats van de zonen van Ali en over het ogenblik waarop hij naar de politie stapte. Uit het loutere gegeven dat deze fouten of onduidelijkheden in de vertaling zich zouden hebben voorgedaan, kan echter hoegenaamd niet worden afgeleid dat ook verzoekers andere gezegden zouden zijn aangetast door onduidelijkheden of problemen in de vertaling. Bijgevolg blijkt hieruit geenszins dat ook de rest van de inhoud van het gehoorverslag van het CGVS onbetrouwbaar zou zijn. Het staat verzoeker vrij om aan te tonen dat hetgeen er voor het overige neergeschreven staat in het gehoorverslag niet overeenstemt met zijn werkelijke gezegden. Hij dient dit echter te doen aan de hand van concrete en pertinente gegevens en argumenten en het volstaat geenszins om op algemene wijze te beweren dat dit niet zo zou zijn. Verzoeker laat na *in concreto* aan te tonen dat of welke van zijn overige verklaringen verkeerd zouden zijn vertaald of neergeschreven. Evenmin toont hij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing. Bovendien werd aan de aanvang van het gehoor bij het CGVS aan verzoeker gevraagd of hij de tolk begreep en er werd verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden. Verzoeker gaf aan de tolk te begrijpen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.1). Hij maakte nergens gedurende het verdere verloop van het gehoor enige melding van problemen inzake de vertaling of communicatie. Integendeel gaf hij aan het einde van het gehoor uitdrukkelijk aan dat hij alle vragen goed had begrepen (*ibid.*, p.23). Ook de advocaat die verzoeker bijstond tijdens het gehoor bij het CGVS formuleerde geen opmerkingen inzake de vertaling of communicatie (*ibid.*, p.24). Verder blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen ernstige problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid. Bijgevolg kan verzoekers betoog niet worden gevolgd. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker in het onderhavige verzoekschrift geen opmerkingen formuleert bij het feitenrelaas zoals opgenomen in de bestreden beslissing en een feitenrelaas opneemt dat met de feiten zoals uiteengezet in de bestreden beslissing volledig in lijn ligt.

Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van de problemen die hij kende met de tweede echtgenoot van zijn tante en diens zonen.

Hoewel dit een essentieel element is in zijn asielrelaas en voor zijn voorgehouden vrees voor vervolging, slaagt verzoeker er niet in om aannemelijk te maken dat zijn verklaarde belagers lid zouden zijn van Asaeb Ahl al Haq (AAH).

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“U maakte ten eerste tijdens uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) helemaal geen melding van het feit dat deze, via uw tante, aan u verwante personen lid zouden zijn van de sjiiitische militie AAH. Ook bij het begin van het gehoor op het CGVS, wanneer u werd gevraagd of u alle belangrijke zaken verteld had op DVZ, liet u het na om te vermelden dat Ali (S.M.) en zijn zonen lid waren van AAH. U liet dit element pas vallen toen u concreet werd bevraagd over de eventuele aanwezigheid van de milities in uw wijk (CGVS, p. 9).

Dat uw verwanten lid zouden zijn van een van de machtigste milities in Bagdad is evenwel een element dat aan de kern van uw asielaanvraag raakt en is derhalve van essentieel belang bij de beoordeling van

uw vrees voor vervolging in land van herkomst en uw eventuele nood aan internationale bescherming. Het is dan ook zeer merkwaardig dat u dit element niet eerder aangebracht heeft."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Dat hij het AAH-lidmaatschap van zijn belagers bij de DVZ wel zou hebben aangehaald, betreft een blote bewering en vindt geen steun in het administratief dossier. Uit de vragenlijst en de verklaring van de DVZ in het administratief dossier blijkt wel degelijk dat verzoeker dit gegeven ten overstaan van de DVZ onvermeld liet. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als het AAH-lidmaatschap van zijn belagers hierin zou hebben vermeld. Hoe dan ook gaat verzoeker met zijn uitleg voorbij aan het feit dat hij, hoewel dit mocht worden verwacht, bij het CGVS initieel geen spontane melding maakte van het beweerde AAH-lidmaatschap van zijn belagers doch dit slechts aanhaalde wanneer hij concreet bevraagd werd omtrent de aanwezige milities in zijn wijk.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Ten tweede verklaarde u dat u pas in juli 2015 ontdekte dat Ali en zijn zonen lid zijn van de militie AAH en dat u dit pas te weten kwam op het moment dat Mohammed u bedreigde en u er expliciet op wees dat hij lid was van AAH (CGVS, p. 15). Dat u dit niet zou geweten hebben, is echter uiterst onwaarschijnlijk. Sinds de fatwa van ayatollah al Sistani in juni 2014 waarin hij de sjiitische bevolking opriep zich bij de milities aan te sluiten en de wapens op te nemen tegen Daesh, zijn deze sjiitische milities weer alomtegenwoordig in Bagdad. Zij trokken op korte tijd heel wat macht naar zich toe. Bovendien is Sadr City, de wijk waar u woonde, één van wijken binnen Bagdad waar de sjiitische milities het sterkst staan en zelfs openlijk opereren (zie informatie in administratief dossier). Deze algemene info wordt ook door uw getuigenis ondersteund. Zo vertelde u dat de militie overal is, dat ze de wijk als de hunne beschouwen en dat hun vlaggen en auto's overal te zien zijn, zeker de laatste maanden vanaf wanneer zij gingen vechten (CGVS, p. 9). Het is daarom weinig plausibel dat Ali en zijn zonen niet te koop zouden hebben gelopen met het feit dat zij zich aansloten bij AAH en u dit bijgevolg niet zou hebben geweten en / of hier niets van zou hebben gemerkt. Er kan daarentegen verondersteld worden dat zij zouden uitpakken met hun macht, hun wapens, hun uniformen en hun wagens, hetgeen u onmogelijk ontgaan zou zijn. Uw uitleg hiervoor, dat u weinig thuis was omwille van uw job als reisgids (CGVS, p. 6), kan deze bedenking niet uitklaren gezien u stelde niet meer te gidsen sinds de opkomst van Daesh (CGVS, p. 11) en u sindsdien dus wel degelijk meer in Bagdad was. Bovendien kwamen de zonen van Ali sinds de dood van uw tante steeds meer bij u thuis langs (CGVS, p. 6), hetgeen het nog vreemder maakt dat u niets zou geweten hebben over hun militie-achtergrond. U kunt ten derde geen duidelijkheid verschaffen over de carrière van Ali en zijn zonen bij AAH. Zo weet u niet wanneer zij lid werden, of zij een bepaalde functie bekleden bij de milities noch waarom zij lid werden. Gevraagd naar hun functie zei u enkel dat AAH gespecialiseerd is in 'moord op soennieten' (CGVS, p. 9). Op de vraag waarom zij lid werden, antwoordde u slechts dat zij sjiit zijn. U erop gewezen dat dit toch niet automatisch wil zeggen dat iemand zich bij de milities aansluit, repliceerde u dat u niet wist hoe gevaarlijk zij waren (CGVS, p. 9 – 10). Vermits u een vrees inroept voor Ali en diens zonen die lid zouden zijn van AAH, kan nochtans redelijkerwijs van u verwacht worden dat u duidelijkheid zou kunnen verschaffen over hun specifieke lidmaatschap, minstens een poging zou hebben ondernomen u hierover terdege te informeren éénmaal u dit zou hebben vernomen. Dit is in casu echter niet het geval."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Hij beperkt in wezen zich namelijk tot een loutere herhaling en bevestiging van zijn eerdere verklaringen. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen.

Verzoeker voert bovendien geen concrete argumenten aan en laat de bestreden beslissing volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt als volgt:

"Ten vierde is het hoe dan ook erg eigenaardig dat Ali en zijn zonen zo lang geduld zouden hebben (gehad) indien u werkelijk een probleem voor hen vormde en zij tot AAH zouden behoren. Gezien de machtspositie van AAH en hun gekende ongecontroleerde en niet gesanctioneerde gewelddadigheid jegens soennieten, kan nochtans verwacht worden dat zij eerder concrete stappen zouden hebben gezet om u te dwingen zich naar hun eisen te schikken. Indien zij, zoals in casu, een bepaald huis op het oog zouden hebben kan verondersteld worden dat zij dit zonder veel problemen zouden hebben kunnen opeisen, minstens u eerder als leden van AAH onder druk zouden hebben gezet. Ali en zijn zonen

hebben u echter jarenlang met mooie woorden benaderd in de hoop dat u uw aandeel aan hen zou overdragen (CGVS, p. 15). Pas drie jaar na de dood van uw tante, wanneer mooie woorden niet bleken te werken en zij de woning planden te verkopen, zijn zij u onder druk beginnen zetten (CGVS, p. 16). Echter, slechts twee dagen nadat u naar de politie bent geweest, zou Mohammed u verteld hebben tot AAH te horen (CGVS, p. 15). Waarom zij al die moeite zouden doen u, een soenniet waarmee zij geen enkele band hadden, met mooie woorden te overtuigen en vele discussies met u te voeren zonder hun macht als militielid op tafel te gooien, is geenszins duidelijk. Bovendien bent u zelf niet eenduidig hierover. U gevraagd naar de regeling van de erfenis van uw tante, was u van mening dat Ali alles kan krijgen wat hij wil omdat hij bij AAH is (CGVS, p. 16) en dat zij het land in hun handen hebben (CGVS, p. 23). Echter, geïnformeerd waarom zij u nog zouden zoeken omwille van het huis, verklaarde u daarentegen dat Ali en zijn zonen, in uw overtuiging, het huis niet kunnen verkopen zonder uw akkoord (CGVS, p. 23). Deze opvatting staat uiteraard haaks op uw eerdere verklaring dat Ali, alsook zijn zonen, alles kunnen krijgen wat ze willen omwille van hun lidmaatschap bij AAH. U geconfronteerd met het feit dat AAH heel machtig is en iemand van het kadaster zou kunnen omkopen, kon u dit niet ontkennen (CGVS, p. 23). De vraag waarom AAH-leden de moeite zouden doen om het huis op officiële wijze te bemachtigen en daarbij hun autoriteit als militielid niet in de strijd zouden gooien, blijft derhalve onbeantwoord.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet dienstig aanvecht, onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker voert evenmin enig argument aan te weerlegging van de bestreden beslissing waar gesteld wordt:

“Zo is het ondermeer uiterst bevreemdend dat u van 20 tot 27 juli 2015 voornamelijk bij vrienden en collega's zou verbleven hebben (CGVS, p. 8), maar tegelijkertijd tot 25 juli naar huis bleef gaan om gezamenlijk met uw familie te eten, met het risico uw persoon verder bloot te stellen aan vernederingen en bedreigingen (CGVS, p. 18). Dat u enerzijds verklaarde bedreigd te worden vanaf juli 2015 maar anderzijds tot uw politieaangifte naar huis bleef gaan om samen met uw familie te eten, is aldus zeer bedenkelijk en trekt uw werkelijke nood aan internationale bescherming ernstig in twijfel. Nog bedenkelijker echter is het feit dat uw verwanten, lid van AAH, u enerzijds zouden bedreigen, en u anderzijds nog aan hun eettafel zouden toelaten. Er kan verondersteld worden dat zij u slechter zouden behandelen indien u werkelijk een doorn in hun oog zou zijn.”

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Zij blijven, gezien verzoeker deze niet weerlegt, onverminderd overeind.

Nog los van de discussie over eventuele incoherenties in zijn verklaringen dienaangaande, is de verdere gang van zaken terwijl en nadat verzoeker Hannan inlichtte over zijn voornemen om naar de politie te gaan daarenboven geenszins geloofwaardig. In dit kader wordt in de bestreden beslissing immers met reden gemotiveerd:

“(…) U hier nogmaals naar gevraagd, merkte u ditmaal op dat u stilletjes aan Hannan had gezegd dat u naar de politie zou gaan maar dat Ahmed aanwezig was en u dit misschien had horen zeggen (CGVS, p. 20). Dat u zo onvoorzichtig zou zijn om uw zus Hannan in te lichten wetende dat Ahmed in de buurt was, mag al ten eerste verbazen. Rekening houdende met uw bewering dat u Hannan stil inlichtte van uw voornemen, moet er immers worden van uitgegaan dat Ahmed zich in de directe nabijheid bevond indien hij effectief zou hebben kunnen horen wat u precies zei. Voorts kan de vraag worden gesteld waarom Ahmed, indien hij u inderdaad zou hebben horen zeggen dat u naar de politie zou gaan, u niet direct zou hebben tegengehouden in plaats van u te laten vertrekken om u vervolgens naar het politiekantoor achterna te komen. Kan hier bovendien nog worden opgemerkt dat het ook zeer merkwaardig is dat Hannan de kans zag u te verwittigen dat Ali en zijn zonen onderweg waren naar het politiekantoor om u te doden. Gezien u een goede band had met Hannan kan immers worden verondersteld dat Ali en zijn zonen rekening zouden hebben gehouden met de mogelijkheid dat zij u zou verwittigen éénmaal zij zich met zijn allen naar u onderweg begaven. Er kan verondersteld worden Ali, dan wel minstens één van zijn zonen, bij Hannan zou gebleven zijn om haar in de gaten te houden en te vermijden dat zij u zou verwittigen. Tot slot is het geenszins duidelijk hoe Ali en zijn zonen zouden geweten hebben waar zij u moesten komen zoeken. Immers, volgens uw laatste verklaringen had u Hannan gewoon gezegd dat u naar de politie ging, zonder te specificeren naar welk politiekantoor u zou gaan. Het geheel van voorgaande bevindingen zet eens te meer de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling.

Ook uw verdere persoonlijke gedrag doet afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Volgens de laatste versie van uw verklaringen werd u aldus door Hannan opgebeld in het politiekantoor waarna u wegluchtte. Het is dan toch zeer opmerkelijk dat u, in de wetenschap dat Ali en zijn zonen u waren gevolgd om u te doden, hierna nog 2 à 3 dagen bleef werken, dit tot 27 juli. Nochtans verklaarde u dat

Ali en zijn zonen het adres kenden van uw werk (CGVS p. 10) . Toen u op 27 juli uw telefoon even aanzette werd u door Mohammed opgebeld en bedreigd. Vervolgens kwamen zij u zoeken op uw werk op een moment dat u toevallig niet aanwezig was (CGVS p. 19). Enerzijds is het niet aannemelijk dat u nog gewoon naar het werk zou zijn blijven gaan gedurende 2 à 3 dagen na uw bezoek aan de politie en de waarschuwing die u kreeg van Hannan en hierbij het risico zou nemen Ali en / of zijn zoons tegen het lijf te lopen. Evenmin is het aannemelijk dat u reeds op 25 juli uw telefoon afzette en op die manier elke communicatie met uw zus en / of andere personen die u eventueel konden inlichten over de plannen van Ali en zijn zonen, waar ze zich bevonden, naar waar ze zich begaven, ... onmogelijk maakte maar toch bleef werken. Anderzijds is het ook zeer opmerkelijk dat Ali en zijn zonen zich op 25 juli naar het politiekantoor begaven om u te doden, doch zich vervolgens gedurende twee dagen rustig hielden en u vervolgens pas op 27 juli kwamen zoeken op uw werk."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Waar hij het CGVS verwijt dat hij hiermee niet werd geconfronteerd, dient te worden opgemerkt dat er geen bepaling was die het CGVS de verplichting oplegde om verzoeker op voorhand met de voormelde, in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te confronteren. Verder is het niet ernstig van verzoeker om het CGVS te verwijten dat hem de kans niet werd geboden om uitleg te verschaffen doch om vervolgens, hoewel hij hiertoe middels het onderhavige verzoekschrift de mogelijkheid heeft, zelf niet de minste bijkomende uitleg te verschaffen en niet de minste poging te doen teneinde de voormelde motieven inhoudelijk en *in concreto* te weerleggen. Gezien hij hiertoe niet de minste poging onderneemt, worden de voormelde motieven door de Raad overgenomen.

Tot slot laat verzoeker de bestreden beslissing geheel onverlet waar gemotiveerd wordt:

"Tot slot blijkt uw helemaal geen interesse te tonen in het verdere verloop van uw zaak in Irak. Zo antwoordde u op de vraag wat er nu van het huis geworden was, als volgt: 'ik weet het niet, ik weet niets. Het maakt niet uit voor mij, ik ben hier.' (CGVS, p. 20). U erop gewezen dat het alsnog belangrijk is voor de beoordeling van uw actuele vrees te weten wat er gaande is in Irak in verband met uw persoonlijke situatie, herhaalde u dat u geen contacten had en dat u geen contacten kon hebben met diegene die u bedreigden. Aangezien de eigendomsproblemen over het huis de directe aanleiding vormde voor uw vlucht uit Irak, kan er nochtans van worden uitgegaan dat u zich interesseert in de verdere evolutie van uw situatie en is het derhalve erg merkwaardig dat u sinds uw vlucht geen enkele inspanning heeft geleverd om zich hiernaar te informeren. Uw verklaring hiervoor dat u geen contact wilt opnemen met uw zussen omdat u schrik heeft dat uw stiefvader te weten zal komen waar u bent, is een onvoldoende sterk argument (CGVS, p. 8). Gezien u verklaarde een heel hechte band te hebben met uw zussen (CGVS, p. 6), en gezien het feit dat zij u wilden waarschuwen dat uw stiefbroers naar u op zoek waren (CGVS, p. 18), kan verondersteld worden dat zij u ook informatie zouden kunnen verschaffen over de stand van zaken in Irak. Niet alleen mag echter redelijkerwijs verwacht worden dat u de stand van zaken zou willen kennen omtrent het huis in kwestie, ook is dergelijke informatie uiteraard van essentieel belang om uw eigen risico op vervolging correct in te schatten. Uw nalatigheid u verder te informeren en uw klaarblijkelijke desinteresse doen in grote mate twijfelen aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel onverlet laat, onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker aangevoerde asielrelaas. De kritiek op de overige, overtollige motieven inzake de weigering van de vluchtelingenstatus (en de verwijzing in dit kader naar artikel 17 PR CGVS) kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

De documenten en foto's in het administratief dossier (map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4-5) zijn evenmin van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen. Beide stukken worden slechts neergelegd in de vorm van makkelijk manipuleerbare kleurenafdrukken. Verder gaat geen van beide stukken vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 PR RvV, zodat het onmogelijk is hun inhoud na te gaan.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat zulke stukken slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen zij evenwel niet de geloofwaardigheid van een

ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dit geldt des te meer nu een Facebookprofiel door eenieder kan zijn opgemaakt en nu er blijkens de informatie in het dossier met documenten in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd zodat zij zowel binnen als buiten Irak eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen (administratief dossier, map 'landeninformatie').

Waar verzoeker nog de nadruk vestigt op het gegeven dat hij een soenniet is, dient te worden opgemerkt dat, hoewel uit de informatie in het dossier blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofdte van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verzoeker en verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten.

Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar de twee Franstalige arresten nrs. 165 615 en 165 616 van 12 april 2016 van de RvV is niet dienstig om afbreuk te doen aan het voorgaande. Het blijkt immers dat voormelde twee arresten niet te verzoenen zijn met het arrest 162 162 (FR) van 16 februari 2016. Arrest 162 162 (FR) werd gewezen door drie rechters (waaronder de voorzitter van de RvV en de kamervoorzitter van de vijfde kamer) en baseert zich op dezelfde landeninformatie, met name de *“COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad”* van het Cedoca van 6 oktober 2015, als deze die werd voorgelegd in de dossiers die aanleiding gaven tot de door verzoeker aangehaalde arresten. De door verzoeker aangehaalde arresten zijn tevens strijdig met arrest 157 161 (NL) van 26 november 2015, gewezen door drie rechters waaronder de kamervoorzitter van de vierde kamer, dat ook de voormelde landeninformatie behandelde. Gelet op de arresten 162 162 (FR) en 157 161 (NL) gold er eenheid van rechtspraak tussen de beide taalrollen van de RvV. In deze omstandigheden kan de afwijkende rechtspraak zoals gesteld in de door verzoeker aangehaalde arresten niet leiden tot een andere oordeelsvorming. Dit geldt des te meer nu de voormelde analyse van de veiligheidssituatie niet is gesteund op de informatie die werd behandeld in de voormelde arresten doch wel op een veelheid aan recentere informatie, aangereikt door zowel verweerder als verzoeker.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen nog zou beroepen op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. Gelet op het voorgaande, ziet de Raad geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS